

Arbeiderpartiet skal bli mer moderne for å kunne forbli et 40-prosentsparti.

MORTEN MÅLMØ
PER SVENSSON

Hvorfor overlot vi byråkritikken til Høyre? Byråti er arbeiderbevegelser fordi byråkrati er naturlig overfor de svakeste i samfunnet, sa partisekretær Thorbjørn Jagland på et møte i Folkets Hus i går.

Sitt foredrag «Arbeiderpartiet inn i et nytt hundreår» la den nye partisekretær ut i årsaksanalysen gå hånd i hånd med sin modell for hva som bør være Arbeiderparti-strategi. Jagland minnet om de visjoner som i sin tid skapte Arbeiderpartiet er i oppfyllelse, og at ettertidens generasjoner sett har opplevd trygge økonomiske forhold.

De behov

Ut av den trygghet som velferdsstaten har gitt, er det et fremtids behov som ut over dem vi hittil har lagt vekt på. De knytter seg til slike ting som tilhørighet, realisering og større individuell valgfrihet. Vi har gjort det lett for å definere behov som egoisme eller høybudsjetter, påpekte Jagland, som imidlertid tilføyet: Det er også sant at vi kan finne mange tegn på egoisme. De som kjører firehjulsdrivne biler i Oslo vest, kanskje det mest iøynefallende eksempel på dette!

Der går Ap?

Partisekretæren stilte også spørsmål: Hva slags parti skal Arbeiderpartiet bli, og for hvem? — Det store spørsmålet er om vi klarer å stå på våre basisgrupper samtidig få med oss folk

fra andre yrkesgruppene. Vi må klare å forene interessene til disse grupper. Et stort parti må være noe annet enn summen av bestemte særinteresser, fremholdt Jagland. Han stilte også spørsmål om hvorvidt partiene i fremtiden klarer å forvalte ansvaret for helheten i samfunnet og å styre samfunnet, og sa at denne oppgaven er vanskeligere enn før på grunn av alle særinteressene.

— Oppgaven er vanskeligst og ansvaret størst for Arbeiderpartiet, rett og slett fordi vi er det største parti, og jeg er sikker på at partiets skjebne er knyttet til om vi forvalter dette helhetsansvar på en skikkelig måte, påpekte han.

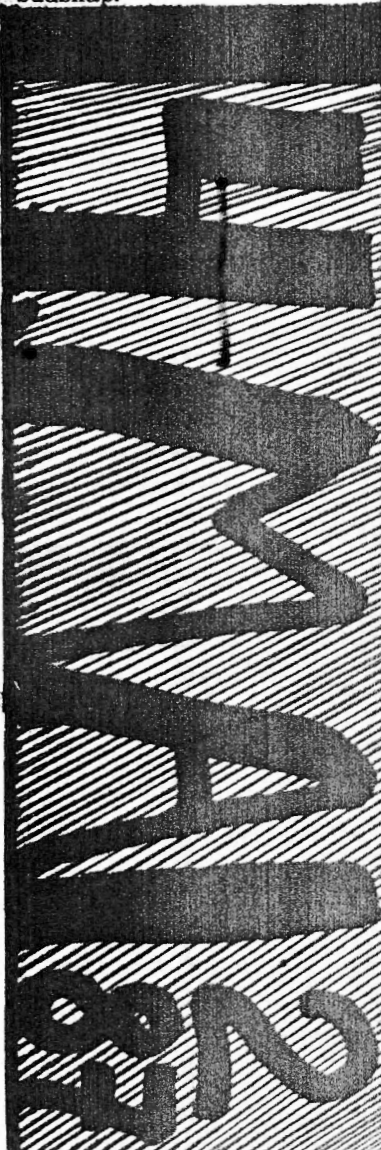
Forholdet til LO

Om det faglig-politiske samarbeide mellom Arbeiderpartiet og LO sa Jagland at dette vil og må bestå. Imidlertid la han ikke skjul på at det vil bli vanskeligere enn før å finne et felles politisk grunnlag. Han understreket dog at et slikt grunnlag må finnes, fordi Arbeiderpartiet ikke kan finne noen annen stabil basis for sin virksomhet. Partisekretæren sa rett ut at Arbeiderpartiet er mer avhengig enn før av å ha kontakt med grupper utenfor LO for å kunne være et 40-prosentsparti. Jagland sa også dette: — Arbeiderpartiet kan ikke være et parti for bare de ansatte i offentlig sektor. Vi må også være partiet for brukerne!

Ny kurs

Partisekretæren ga landsmøtedelegatene beskjed om at Arbeiderpartiet nå bør ta forholdet mellom individ og samfunn mer alvorlig. — Det er viktigere enn før å være klar over at mennesket ikke er til for lovens skyld, men at lovene og kollektivet skal være til for menneskene, sa Jagland, som også påpekte at likhet for Arbeiderpartiet ikke betyr at alle skal være like.

Han understreket at det er i forholdet til begrepet solidaritet at Arbeiderpartiet kanskje har det største behov for en kritisk debatt. — Solidariteten er nødvendig for å skape like muligheter, men idag kan vi se tegn til at sterke grupper solidariserer seg så mye med seg selv at det ikke blir noe igjen til andre, led Thorbjørn Jaglands budskap.

INNHOOLD

Leder.....	side 3
Om å følge opp vedtak, Trondheim.....	s 4
Gode NKS-vedtak fra NSU's landsting.....	s 6
- Livslang læring.....	s 7
- Kvinner.....	s 9
- Nedskjæringene.....	s 10
- Samskipnader 1.....	s 12
- Samskipnader 2.....	s 13
- Samskipnader 3.....	s 14
Kvinneres situasjon i høyere utdanning, Trondheim.....	s 15
Oppløs skolen, Trondheim.....	s 17
Studentforbundets særegne oppgaver del 2, Kalle.....	s 18
Svar til Kalle (i 4.mai nr.1/87), Ingrid.....	s 20
Turid og den gode fienden, Ingrid.....	s 22
Vedtak frå eit Dragvold-lag.....	s 24
Støtte til boligløs forening, SU.....	s 25
Studentkampen,	s 26
Målsettinger med NSU landstinget 1987.....	s 19
Oppsummering av det 33. landsting i NSU.....	s 20
Målsettinger og linjer for NKS sin jobbing med aksjoner mot nedskjæringene og statens utdanningspolitikk.....	s 23
Fagkritikk tabu i NKS anno 1987?. av Kalle.....	s 26
Studentforbundets særegne oppgaver del 2. av Kalle.....	s 27
Svar til Kalle. av Ingrid.....	s 38
Turid og den gode fienden. av Ingrid.....	s 40
Vedtak frå eit Dragvoldlag - Trondheim.....	s 42
Støtte til Boligløses Forening. ekstern uttalelse fra SU..s	s 43
Svar til Ingrid fra Kalle.....	s 44

PS.

Dette nr. av 4.mai har blitt forsinka fordi produksjonsutstyret
brøyt sammen da vi skulle trykke. Beklaget!

Siste!! Det blir SOMMERLEIR med tema KVINNEKAMP uke 33, fra og
med Mandag 10/8 til og med Søndag 16/8. Sted Håøya utafor Drøbak.
Sett av tid allerede nå. Meld deg på hos distriktsledelsen!

OM DENNE UTGAVEN AV 4.mai:

Studentene har kommet på banen. Staten "prioriterer" plutselig høyere utdanning. Det er det ihvertfall lett å tro hvis en leser avisene. Antallet studieplasser skal bygges ut til 105 000. Men får vi noen Kroner til en slik utbygging, eller er det enda flere studenter som skal presses inn i det elendige studietilbudet som finnes i dag?

Til nå har vi blitt lovet 25 millioner av de 44 som forsvant ved juletider. Det er første gang studentene i Norge har klart å få tilbake kr. som først har blitt skjært bort. Sann sett er det en seier. Men i forhold til det som skal til for å snu statens utdanningspolitikk og klare å stoppe nedskjæringene, er dette på langt nær nok. Det eneste studentene kan gjøre, er å øke presset. Industriforbundet mener det trengs 40 milliarder til forskning og utdanning og det stemmer sikkert bra. Utspillet til Lønning må imidlertid avvises på det skarpeste. Han legger opp til både distrikts-hets og student-hets, kort sagt splitt og hersk. Nå må vi kreve skikkelige summer over de offentlige budskjettene. Eller som Mao sier: "Studentbevegelsen er en del av hele folkets bevegelse. Oppsvinget i studentbevegelsen vil uungåelig forårsake et oppsving for hele folkets bevegelse."

Denne utgaven av 4.mai inneholder en del forskjellig om IK. Denne politikken må ut til studentene sann at Vi kan være med å legge premissene for det som skal skje til høsten. Da blir det sikkert landsomfattende aksjoner gjennom DUK og de må forberedes allerede før sommeren.

Nå er det særlig viktig å reise kvinneperspektivet i kampen mot nedskjæringene. Les vedtaket om kvinner som ble fremma på NSU's landsting SPESIELT GODT.

Vervekampanja vår bygger på det arbeidet vi har lagt ned eksternt. Alle lag må ta særlig grep om å trekke inn folk til NKS FØR sommeren er her.

Tida fram til sommerferien er også studietid. Husk å komme gjennom møtet om historisk materialisme.

4.mai - ansvarlig

OM Å FØLGJE OPP VEDTAK

1. Vi har no motteke eit hefte som inneheld vedtak frå NKS sitt 6. landsmøte. Det er ein bra ting at vi har fått dette heftet. Det er elles mykje som ikkje er så bra.
2. Det ville ha vore ein smal sak å redigere eit referat frå LM, slik som t.d. AKP plar gjere det. Dermed ville medlemene som ikkje var til stades ha fått eit mykje betre bilete av kva som faktisk gikk føre seg på dette høgste organet i NKS.
3. Når Sentralstyret/AU har valt å berre trykke vedtaka, utan nærmare kommentarar og/eller forklaringar, burde de ha gjort det mest muleg leseleg og forståeleg og framfor alt ha sørga for å få med alle vedtaka (valet unnateke).
4. I vedtaket om demokratisk sentralisme (s.2-3) blir det oppsummert at Sentralstyret har hatt liberalistiske feil. Dette viste seg m.a. ved at materialet frå Sentralen blei sendt ut for seint og ved at materialet ofte var heller "udelikate" trykksaker. Dette siste er blitt kritisert, m.a. av signaturen Einar i innlegget "Knus amatørismen!".
5. Dessverre kan vi ikkje sjå at Sentralen har tenkt å forbetre seg nevneverdig. Det meiner vi er uheldig og i strid med LM-vedtaka.
6. Nokre sider/vedtak i heftet er uleselege. Dette gjeld delar av side 5 og heile den viktige kvinneslousjonen.
Det er toppen av latskap/amatørisme at Sentralen ikkje har redigert og skrive ut kvinneslousjonen på ny.
7. Strategisk plan, s.6->, er ikkje fullstendig. For det første ville det ha vore ein idé å lage ei overskrift som fortalde at her kjem Strategisk plan (ditto for Toårsmeldinga). For det andre burde det ha vore gjort rede for at LM ikkje vedtok heile planen. Kva er lagnaden til resten av planen? Har Sentralen nokon plan for kva tid den ferdige planen vil ligge føre?
For det tredje er det nokre vedtak som ikkje er teke med. Dette gjeld m.a. punkt 2.4. Studiar, der Kvinneteorii blei vedteke som eitt av strekpunkta. Det gjeld vidare punkta 2.12-2.16 i det opprinnelege Trøndelagsforslaget. Kvifor er desse punkta ikkje teke med når dei vitterleg blei vedtekne av LM?
8. Vi forlanger at Sentralstyret i framtida sett kreftene inn på å følgje opp landsmøtevedtaka og kvittar seg med amatørismen. NKS har ikkje rå til rot, amatørisme eller slendrian i nokon lekk i organisasjonen, aller minst i Sentralstyret.

ROBERT
SISSEL
OLAV

GALGBERGET.

Ein tå kultom var hjå deim.
 Dei drog av til Galgberget med honom,
 vegen til gudane.
 Kor elles skuld' han av?
 Dei angra seg sårt ettirpå.
 Var gudavegen honom for ring?

Dei ligg á gruve mot jorda.
Ligg og ojar seg:
— Vi visst' ikkj du var Guds son, og difor
sjølv Gud.
Han steig berrfot fram millom deim.
Jorda ho saug til seg sauren frå fotom hans.
Dei set munnen nedåt jorda,
og kysser fara ettir om.

CODE NKS-VEDTAK SOM BLEI STEMT NED PÅ NSU'S LANDSTING 1987.

Her følger noen av NKS sine vedtaksforslag til NSU-landsting 87. Vi sender dem ut til alle medlemmene fordi de inneholder den mest oppdaterte IK-politikken som vi har.

Det skal komme ut en egen oppsummering av Landstidnget i tillegg til disse vedtak.

I landsting-fraksjonen har det vært enighet om det meste, men når det gjelder Samskipnadene, har vi hatt store diskusjoner. Med boikott av Veldferdslova på trappene, ønsker vi å få denne diskusjonen ut til medlemmene så fort som mulig. Derfor trykker vi hele 3 vedtaksforslag om samskipnader. Vedtak 1 og 2 stod mot hverandre i Landstingfraksjonen. Motsigelsen går på hva statens strategi med samskipnadene er. Den ene sida mente at staten vil legge ned all særegen studentvelferd, og derfor tilslutt også samskipnadene. NKS burde derfor forsvare velferden innafor samskipnadene sånn som den er idag og gå inn for å legge ned brukerstyringa.

Den andre sida mente at staten vil legge ned velferden men beholde samskipnadene. NKS burde derfor gå inn for å legge ned samskipnadene, men ikke gå inn på en diskusjon om hvordan velferden skal organiseres konkret.

I denne debatten er det lurt å definere hva en mener med samskipnad før en starter opp diskusjonen.

Vedtak nr. 3 blei lagt fram på Landstinget.

Både vedtaket til K.G. og vedtaket til H.D. blei fremma under sak: Ressurs-situasjonen i høyere utdanning. Det er her kvinneperspektivet på interessekampen er å finne.

IK - ansvarlig

Kommentar til NOU'en "Livslang læring".

Utvalget sitt mandat og hensikt:

Utvalget fikk i mandat å utrede og vurdere behovet for voksenopplæring sett i lys av hele utdanningssystemet. Utvalget følger dessverre opp stortings melding 66 Og 19. intensjonene er å:

-omstrukturere hele utdanningssystemet slik at folk sin grunnutdanning blir korte, yrkesretta studier, som suppleres med etterutdanning alt etter som statens og nærings- livets behov for kvalifisert arbeidskraft endrer seg.

Målet er en fleksibel og samarbeidsvillig arbeidskraft som er lett å tilpasse behovene til enhver tid.

-finansiere utdanninga ved hjelp av omfordeling av de midlene som idag bevilges til utdanning.

Utredninga er med på å legitimere den utdanningspolitikken staten har ført i ei årrekke, der de utdanningssøkende må bære en stadig større del av det økonomiske ansvaret sjøl, og der ansvaret for topputdanning og forskning overføres til private og halvprivate institusjoner. Utredninga danner en overbygning over dagens praksis, samtidig som den legger grunnlaget for ei forsterking av disse tendensene i åra framover. En av konsekvensene er at muligheten til faglig fordypning og kritisk virksomhet blir ytterligere innskrenket.

NSU ser positivt på en utvidelse av retten til voksenopplæring og etterutdanning. Men en utbygging av disse tilbudene må ikke gå på bekostning av allerede eksisterende tilbud for 1.gangsstudentene.

NSU mener at utdanning er statens ansvar. Den utdanningspolitikken som føres i dag er kunnskapsfientlig og får svært negative konsekvenser for folk sin rett til utdanning. Ressurssituasjonen innafor utdanningsvesenet må betegnes som katastrofal, og det er helt forkastelig å foreslå en utbygging av etterutdanninga ved hjelp av omfordeling av midlene. Om etterutdanningssystemet skal bygge ut, må metoden være å øke de statlige bevilgningene betraktelig.

En organisering av utdanninga, -slik utvalget foreslår det, vil føre til at folk flest får en oppsplitta kunnskapstilegning. De lange fordypningsstudiene vil bli forbeholdt en liten elite. Det er vanskelig for folk flest å gjennomføre lange utdanninger med de økonomiske betingelsene som foreligger. Spesielt kvinner og folk fra arbeiderklassen blir hardt ramma. Fordypningsstudier er viktige for at folk skal få perspektiver i utdanninga si å se helheten i samfunnssystemet.

Utredninga innebærer en ideologisk offensiv mot fagorganiserings- og kamp-tradisjonene i norsk arbeidsliv. Begrepet "samarbeidskompetanse" står sentralt. Målet er å forsterke klasse-samarbeidet i arbeidslivet og ansvarliggjøre arbeidstakerne overfor det enkelte foretaket.

Utdanning må tilrettelegges folk sitt behov, -ikke næringslivet sitt. En utdanningspolitikk som bare er innstilt på å tilfredsstille næringslivet sine varierende behov for arbeidskraft, fører til et snevert utdannings tilbud. I dag er flere fagområder, spesielt innafor humaniora fag, i ferd med å forsvinne. Perspektivene som NOU'en "Livs-lang læring" streker opp er en videre føring av dagens utdanningspolitikk og må følgelig avvises.

NSU krever at raseringa av høyere utdanning stanser, og at rammebevilgningene økes slik at folk sin grunnutdanning kan styrkes.

A: Forslag fra H: D:

Den nedskjærings og nedbyggingspolitikken som staten fører overfor høyere utdanning rammer på mange måter de kvinnøge studentene hardest. Raseringa av høyere utdanning rammer universitetet generelt, universitetet som kvinner nå for alvor har erobret. Kvinner utgjør over 50% av studentene ved utniversiteter og høgskoler i Norge, og 60% av de nye immatrikulerte studentene. På universitetet i Oslo er f.eks. 4 av 7 fakulteter, kvinnedominerte.

Samtidig som universitetet blir beskåret, rammer nedskjæringene i første rekke de kvinnedominerte fagene som humaniora og enkelte samfunnsfag som psykologi og sosialantropologi. Det er disse fagene som i lengst tid har merket sparekniven og som har fått de største nedskjæringene.

Denne politikken må sees i sammenheng med myndighetenes satsing på de korte yrkesrettede og markedsorienterte fagene. Det er de "uprofitable" og lange utdanninger med mulighet for fordypning som blir bygd ned. Dette er en bevisst politikk fra myndighetenes side for økt profitt og privatisering av høyere utdanning.

Stillingsstopp fører til en dårligere rekruttering av kvinnlige forskere og at kvinners andel av lærerne ved de høyere undervisningsinstitusjonene har gått ned de siste årene. Kvinner er i større grad enn mannlige studenter avhengig av undervisning, følger seg i større grad faglige usikre og øndker seg økt faglig oppfølging og veiledning. Nedskjæringen gjør den faglige situasjonen for kvinner enda værre.

De kunnskaper som kvinner har kjempa for å tillegne seg blir nå utsatt for harde angrep. Denne kunnskapen må forsvares. NSU må arbeide mot nedskjæringene ved universitet og høgskoler og for opprettholdelsen av et bredt fagspekter. Det må stilles krav om økte ressurser til de kvinnedominerte fagene og lange utdanningene.

Kvinnelige studenter vil måtte stå fremst i kampen mot nedskjæringene, og utgjør en av NSU's viktigste ressurser. Kvinneperspektivet må gjennomsyre NSU's politikk, og den særegne situasjonen kvinnelige studenter befinner seg i må danne utgangspunktet for de utdanningspolitiske kravene. Denne kunnskapen må ut til alle studentene og det må avholdes konferanser o.l. for å øke kjennskapen til kvinners situasjon i høyere utdanning og hvordan nedskjæringspolitikken rammer kvinner spesielt.

A: Forslag fra K G

Nedskjæringene på 17 millioner på time- og hjelpebudsjettet ved universitetet i Oslo rammet undervisningen ved et allerede svekket universitet hardt. Store deler av undervisningstilbudet ved de humanistiske og samfunnsvitenskaplige fagene forsvant med et slag samtidig som undervisningen på alle fag ble dårligere. Aksjonene mot nedskjæringene i Oslo og aksjonen mot lukking av hovedfag i Bergen, har presset fram et løfte av DNA-regjeringen om en tilleggsbevilgning til høyere utdanning på 25 millioner kroner. Dette viser hvordan felles aksjoner tjener studentenes interesser. Samtidig vil en slik tilleggsbevilgning på langt nær dekke det behovet høyere utdanning har for økte ressurser.

Stortingsmelding-66 og stortingsmelding 19 om høyere utdanning legger rammene for en fortsatt statlig nedskjæringspolitikk overfor høyere utdanning. Innenfor de eksisterende bevilgningsrammene skal teknologiske og økonomisk-administrative fag prioriteres. Når høyere utdanning somhelhet ikke får økte bevilgninger, betyr dette at nedskjæringene overfor andre skoler og fag og særlig universitetssektoren vil fortsette.

Universitetene har blitt sulteforet med midler i over 10 år, samtidig som de har fått påbud fra myndighetene om å omfordele ressursene internt. Hvis ikke universitetene selv omfordeler fra uprioriterte til prioriterte områder, vil bevilgningene til de uprioriterte områdene bli stoppet.

Samtidig med nedskjæringene overfor de offentlige undervisningsinstitusjonene, har det skjedd en oppbygging av undervisning og forskning utenfor universitet og høyskoler. Målsetningen med denne oppbyggingen er at undervisning og forskning skal tjene oppbyggingen av en konkurransedyktig norsk høyteknologi-industri. Gode eksempler er Høyteknologisenteret i Bergen og Innovasjonssenteret i Oslo. I denne sammenhengen er også forskningsmiljøene og undervisningen ved universitetene viktig. Pengekranen blir brukt for å tvinge universitetene til å måtte godta økt privatisering.

Privatiseringen av universitetssektoren skjer ved økt oppdragsforskning, ekstern finansiering av undervisning og forskning, økt styring av ressursene gjennom forskningsrådene og gjennom oppkjøp av forskerpersonale. Denne utviklingen er i ferd med å utradere grunnforskningen ved universitetene helt og dermed også grunnlaget for kritisk forskning og undervisning over et bredt fagspekter.

Sammen med nedskjæringene på bevilgningene til de offentlige utdanningsinstitusjonene har privatiseringen og nedbyggingen av studentenes studiefinansiering og velferd gjort det mye vanskeligere å ta høyere utdanning. Denne utviklingen rammer kvinnelige studenter hardest.

Det siste tiåret har kvinner vært på vei inn i høyere utdanning for fullt. I dag er over 50 % av studentene ved universitetene kvinner. Nedleggningen av universitetet rammer kvinner ved at: - Nedskjæringen er hardest på de fagene hvor det er flest kvinnelige studenter, dvs. på humanistiske og

samfunnvitenskapelige fag.

- Den dårlige studiefinansieringen og velferden gjør at kvinnelige studenter får belastningen med omsorgsarbeid i tillegg til deltidsarbeid.
- Kvinnelige studenter er oftest faglig usikre og har størst behov for å følge undervisning og få veiledning.

Derfor må NSU ta utgangspunkt i kvinners interesser og situasjon i kampen mot nedskjæringene, og legge vekt på de kvinnelige studentene som den viktigste ressursen i denne kampen.

For å styrke NSU's arbeid mot nedskjæringene er det viktig å styrke grunnplansaktiviteten i NSU. Derfor må arbeidet med allmøtene på fagene og lokale aksjonskomiteer prioriteres i NSU. Det er nødvendig med egne jentegrupper for å styrke kvinnelige studenter på grunnplanet.

Bare gjennom å danne en felles front mot statens utdanningspolitikk kan studenter og elever komme over på offensiven i den langsiktige kampen for en slik utdanningspolitikk som innebærer en bedre utdanning.

NSU må gå i spissen for å danne en slik landsomfattende front mot statens nedskjæringspolitikk. Målsettinga må være å samordne alle de forskjellige interesseorganisasjonene gjennom DUK, og samtidig bygge opp lokale aksjonskomiteer på så mange læresteder og skoler som mulig. De forskjellige aksjonene som yrkesskoleelevenes videre aksjoner, sjukepleierstudentenes planlagte velferdsaksjon, boikotten av velferdsloven og kampen mot nedskjæringene ved universitetene må samordnes slik at de gir fronten maksimal slagkraft.

Studentene må også alliere seg med de ansatte, lærerne ved universitetet og fagorganisasjoner for å stå så sterkt som mulig. En slik allianse vil styrke studentenes kamp vesentlig.

NSU sine paroler skal være:

- Stopp raseringa av høyere utdanning.
- Høyere utdanning er statens ansvar - nei til privatisering.
- Rett til høyere utdanning for alle.
- Redd grunnforskninga ved universitetene.

Det må sjølsagt være konkrete underparoler for de lokale aksjonene.

SAMSKIPNADER 1

NSU mener at studenter har en legitim rett til et særegent velferdstilbud, som består av bl.a. boliger, kantiner, helse- og sosialtjenester og barnehager. Staten har plikt til å betale og administrere denne velferden.

Med "Lov om organisering av elevers og studenters velferd" har staten frasagt seg det økonomiske ansvaret, og samtidig lovfestet detaljregulering av studentenes organisering av velferd de sjøl må betale.

I dag betaler staten en liten del av velferden gjennom samskipnadene og velferdssekretariatene. Dette er den eneste særegne studentvelferd staten betaler. Samtidig er dette et problem for staten i forhold til dens målsetting; å privatisere studentenes velferd og gjøre den til et lønnsomt marked for næringslivet. Statens strategi blir derfor å nedlegge samskipnadene. Dermed fjerner man det eneste særegne organiserte velferdstilbudet for studenter som eksisterer. Det blir splittet opp i sine enkelte deler, i og med at markedet er fritt, og at studentene må konkurrere med alle andre om boliger, helsetjenester o.l. På disse områdene er køene lange fra før, og studentenes dårlige økonomi gjør at de stiller bakerst.

Dette vil NSU slåss mot. NSU vil bevare en egen, samordna velferd for studentene slik det eksisterer innafor samskipnadene idag, og bygge denne velferden ut. Dette krever NSU at staten betaler. Brukerstyring som prinsipp forkastes av NSU, og studenttingene nedlegges. Studentene skal ikke sitte som gisler i administrasjonen av velferdsorganisasjonen, da dette er å splitte studentene og umuliggjøre kamp for bedre velferd. NSU vil plassere ansvaret for studentvelferden der det hører hjemme, nemlig hos staten. NSU vil, som studentenes interesseorganisasjon, føre kampen om velferd med staten som motpart, og ikke mot sine egne medlemmer.

STUDENTVELFERD: 2

Studentane blir undertrykka sosialt og økonomisk. Deira faglege interesser og kunnskaps behov står i motstrid til staten og kapitalen sine behov for rasjonell, profittrette utdanning og forskning. Ikkje berre studiefinansieringa og bevilgningane til universitet og høgskular har betydning for folk sin rett til høgare utdanning. Det er og heilt avgjerande at studentane får dekkja sine velferdsbehov som til dømes bolig, barnehagar, kantiner, helsetenestar og idrett. Studentane sine krav om ein særeigen studentvelferd er difor heilt rettmessige. Studentane sine krav om betre studenvelfers står ikkje i motstrid til andre grupper sine rettmessige krav om til dømes betre eldreomsorg, helsetenestar og barnehager. Tvert i mot, -vår kamp er felles.

Det er staten sin oppgåve å syte for at studentane har eit godt velferdstilbode. Dette ansvaret har myndighetene reelt sett i mange år unndratt seg, og staten har ved innføringa av velferdslova óg formellt fra-skrivi seg ansvaret for studentvelferden. Strategien synes å vera og leggja ned alle velferstilbode for studentar og la marknads kreftane regulere korleis barnehage tilbode, boligtilbode m.m. skal vera.

Metoden er å gi direktiv om korleis velferden skal organiserast og ansvarleggjera studentane gjennom dei så kalla "brukerstyringa" av samskipnadene. Dersom staten tvingar igjennom ei organisering og ansvarleggjering av studentane som dei sjøl ikkje ynskjer, vil NSU oppfordre alle sine medlemmar som har verv i samskipnadene i dag om å trekkja seg.

Samskipnadene fungerer i dag som ein "buffer sone" mellom studentane og staten og vanskeliggjer studentane sin kamp for betre velferd. Staten kuttar ned på sine bevilgningar og studenttinga og hovudstyra syner si "budskjett ansvarlighet" ved å auke semesteravgifta og prisane. Nestan helle drifta i samskipnadene i dag skjer etter så kalla "foretningmessige prinsipp". Ei slik modell som samskipnadene representerar tener ikkje studentane si sak, -men staten si. NSU meiner at samskipnadene bør leggjast ned og krev at staten tar ansvaret for administrasjon og betaliga av studentane sin velferd.

Vedtaksforslag til sak: Samskipnaden 3

Studentene som gruppe har en legitim rett til særegen velferd. Dette fordi studentene lever av lån og fordi de i utdanningsperioden har særlige behov for egne velferdstilbud, som billige boliger, helsetilbud, barnehager, kantiner osv.. NSU mener at det er statens oppgave å sørge for at studentene har et godt velferdsstilbud. Det er statens ansvar å betale og administrere denne velferden. NSU mener at det er viktig å forsvare den velferden som finnes innåfor samskipnaden. Brukerstrykinga legitimerer i dag statens nedskjæringspolitikk. NSU vil utvikle brukerstrykinga og plassere ansvaret for studentvelferden der det hører hjemme, hos staten.

Ved lov om organisering av velferd for elever og studenter har staten fraskrevet seg alt økonomisk ansvar for studentvelferden. Samtidig som loven detaljregulere denne velferden.

NSU vedtok på sitt 32. Landsting 1986: "AU må arbeide for at Lærestedene ignorerer bestemmelsene i den nye loven som angår valgordninga. Arbeidet med dette settes i gang umiddelbart. Hvis/når en slik ignorering sanksjoneres må arbeidsutvalget arbeide for en landsomfattende boikott av alle organer knyttet til studentsamskipnadene. Dette må skje gjennom en markering på en felles startdag over hele landet."

Etter at velferdsloven ble vedtatt har studentene i Tromsø vedtatt å opprettholde hovedallmøte som valgorgan for studentenes samskipnadsrepresentanter. Kultur og vitenskapsdepartementet har nå sanksjonert samskipnaden i Tromsø ved å stoppe bevilgningene til samskipnaden hvis ikke studentting opprettes og representantene i samskipnaden velges ved forholdstallsvalg og urnevalg. Dermed må NSU's tidligere Landstingsvedtak om å settes i gang en landsomfattende boikott av alle verv i samskipnader og studentting tre i kraft umiddelbart.

Referrat frå ærdscliffe om kvinner sin situasjon i høgare utdanning i eit Dragvollag - Tr. heim.

Kvinner er dobbelt undertrykt i alle samanhengar p.g.a. sitt kjønn. Det vil seie at òg i studentverda er det kvinner som blir hardest ramma av nedskjeringar, forverra studiefinansiering og dårleg statleg utdanningspolitikk.

Kvinner blir undertrykt som studentar og som kvinnelege studentar.

Studiefinansiering:

Verst for einslege kvinner med barn. Kan t.d. ikkje ta sommarjobb av di at ein då får så stor inntekt at ein må betale full pris i barnehagen o.l. Barnetrygd blir vidare rekna for arbeidsfri inntekt, Kvinner har større gjeldsfrykt enn menn, dei er opptatt av at dei sjølv og særleg ungane skal få ei trygg framtid.

Statlege løyvingar:

Staten sine nedskjeringar rammer hardest/størst på tradisjonelle kvinne-liner/-fag.

Private løyvingar:

Privatfinansiering: stipend/stønad til studiar eller forskning og næringalivssponsing av fag/liner, konsentreres om tekniske og økonomiske fag. - Der det går klart færrest kvinner.

Undervising på menn sine premiss:

Det vil seie at t.d. bøkene i stor grad er skrivne av og om menn. Førelesarane vender seg mest mot menn. Kvinner blir systematisk usynleggjort. Studiane er lagt opp til mest mogleg individuelt arbeid. Professorar/forskarar vil ikkje ha kvinnelege assistentar, av di dei blir sett på som kjønnsobjekt og dei vil ikkje bli misstrudd for noko. Det blir lagt mykje vekt på "mannlege" verdier og lite på "kvinnlege". Her må ein take omsyn til at om ein beskriv røynda som ho er i dag, utan å take omsyn til noko anna, blir den lett objektiv og konstant m.o.t. verdier og interesser.

Det finns individuelle ulikskapar mellom kjønna, men tendensen er at det o'er mange felles drag.

Klasseperspektiv:

Kjønnskilnaden er borgarskapet sin skilnad, d.v.s. eit omgrep dei nyttar medvete. Menn er ikkje hovudfienden (generelt), men borgarskapet. Menn sine premiss er borgarskapet sine premiss. Må få inn eit klasseomgrep. Det er alltid bor-garkvinner som "klarar biffen".

Staten sin strategi for høgre utdanning:

Livslang læring er det mest aktuelle no. Folk skal bli veldig mobile og takast inn og ut av arbeidslivet der dei gir mest profitt på kortast tid. Dette vil og ramme kvinner og typiske kvinneyrker verst.

OPPLØS SKOLEN ?

For en tid siden hadde et lag i NKS (Norges Kommunistiske Studentforbund) en diskusjon med noen representanter fra Rød Ungdom om RU sin skolepolitikk. Grunnen var først og fremst å få klarlagt uenighetene om skolen bør oppløses. Dette er ei oppsummering av debatten fra NKS-laget.

Mange av uenighetene skyldes at vi ikke har en felles definisjon på hva en skole og hva en institusjon er. Det er også vanskelig å få klarlagt hva som ligger i uttrykket organisert læring.

Spørsmålet er hvordan læringa skal foregå under sosialismen, hvem som skal delta i planlegginga av den, hvem som skal sørge for at det virkelig blir gjennomført ei planlegging. Det er gjort flere forsøk på å få konkretisert dette, men spørsmåla er fortsatt ubesvart. RU mener nemlig at slike svar bare kan bygge opp om en utopi og derfor er det ikke interessant å diskutere slike problemstillinger.

RU ser det som vesentlig at "den organiserte læringa" lærer folk å bli styrere, istedet for å bli bestyrt, slik som i dagens skole. RU sier også at styring bare kan læres gjennom erfaring. Dette må da bety at hver enkelt værsgod får organisere læringa si sjøl, hvis de vil ha noe kunnskap. RU sier at skolen skiller mellom teori og praksis. Alt vi lærer på skolen er skilt fra virkeligheta. Skolen lærer folk at de er dumme, at de ikke kan bli styrere. RU mener også at det er verdiformidlinga som er hovedsida i dagens skole, og at kunnskapsformidlinga er underordna.

Det er gjort et bra arbeid av RU for å få klarlagt dette, og det meste av resultatene må vi si oss enige i. MEN - er feilene ved dagens skole, noe som springer ut av samfunnet, eller er det skolen i seg sjøl som skaper de negative sidene? Vil en institusjon som skolen alltid virke undertrykkende? For å komme lengre må vi se på hva skole, institusjon og læring er.

En institusjon er, i følge Nynorskordboka, en norm/skipnad/anstalt/organisasjon/eller innretning. En skole må være en måte å organisere læringa på. I dag blir denne organiseringa foretatt av staten. Vi kommer tilbake til dette, men vil først se nærmere på hva læring er.

Med læring forstår vi vanligvis tilegning av kunnskaper og ferdigheter. Men læring er noe mer. Læring omfatter også utvikling av sosiale vaner, motoriske ferdigheter, språk, innstillinger og løsning av enkle og kompliserte problemer, og blir ofte definert som relativt varige endringer i atferden som følge av tidligere erfaringer. Læring blir vanligvis sett på som noe som bare foregår på skolen, og som

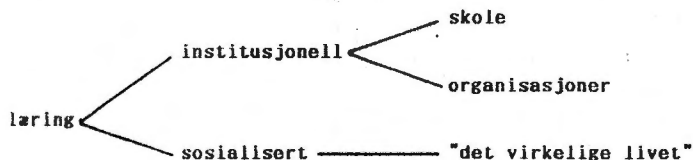
læreren har ansvar for. Sett på denne måten blir læring en passiv prosess der elevenes oppgave blir å observere, lese og huske det læreren fører oss med, for så å repetere det til eksamen. Det er trulig denne læringsformen RU kaller for skolen som institusjon.

Læring kan foregå både bevisst og ubevisst. Den bevisste foregår i første rekke i institusjoner, mens den ubevisste foregår ved modellering og identifikasjon (sosialisering). Felles for begge læringsformene er at de kan deles opp i 4 trinn :

1. Konkret erfaring
2. Observasjon og refleksjon
3. Danning av abstrakte begreper og generaliseringer
4. Hypoteser og teorier som utprøves ved aktiv eksperimentering - som fører til nye erfaringer.

Dette foregår i en spiral, der det hele tiden kommer til nye erfaringer. Retninga læringa tar er leda av individuelle mål og behov. Vi tolker erfaringer i lys av måla våre og danner oss begreper. Derfor blir læringsprosessen lite effektiv hvis måla våre er uklare. (F.eks. har borgerunger nye klarere målsettinger med skolegangen enn de fleste arbeiderunger).

Som før nevnt foregår læringa i dag både på skolen, i organisasjoner og ved sosialisering.

Organisasjonslæringa er nokså frivillig, f.eks. en studiesirkel i RU eller NKS. Dette betyr ikke at det ikke er en institusjonell læringsform. Den er i høy grad organisert og planlagt, og det er sjelden deltakerne er med på forberedelsene og planlegginga. Det er sirkellederen som holder debattene innafor rammene av temaet. Likevel har denne læringsformen vist seg å bære frukter for deltakerne.

Er det likevel i strid med sosialismen å ha en offentlig og ikke privat organisering ? NEI ! Sosialisme er nemlig å ha ei samfunnsmessig og ikke privat styring av samfunnet. Det betyr ikke at dagens skole er OK, sjøl om den er offentlig styrt. Problemene i dagens skole vil vi ikke ta for oss nå, men bare nevne at den ikke er styrt av folket, men av borgerskapet.

I dag får vi stadig flere kunnskaper. Produksjonen blir stadig mer utvikla. Det trengs styring, mer enn noensinne tidligere. Skal folk få denne kunnskapen som skal til for å styre et slikt samfunn, må læringa systematiseres.

MÅLSETTINGER MED NSU LANDSTINGET 1987

STRATEGI.

Grunnlaget for vårt arbeid i NSU er å gjøre NSU til en kamporganisasjon. Sjel med det sterke hegemoniet som sosialdemokratene har i NSU, er det med utgangspunkt i NSU at vi kan bygge en sterk og uavhengig interesseorganisasjon.

Målsetninga for NSU's 33.landsting:

- Styrke fronten mot statens nedskjæringspolitikk gjennom å konsolidere fronten på at borgerskapets strategi er en langsiktig og bevisst strategi som står i motsetning til studentenes interesser.
- Bygge ut opposisjonen mot sosialdemokratiet i NSU.

Delmålsetninger:

- Avsløre NSU-ledelsens politikk og praksis, og forplikte den nye ledelsen til å ha kamp mot nedskjæringspolitikken som første prioritet.
- Øke folks fagforeningsbevissthet
- Slåss for at NSU skal ha best mulig politikk
- Øke grunnplansaktiviteten.

TAKTIKK.

- Kvinner i høyere utdanning og statens strategi for høyere utdanning skal ha hovedprioritet fra vår side. Det skal argumenteres for at disse temaene skal opp som egne saker på bekostning av særstipendiering og bolig.
- Vi skal ta initiativ til en kvinnefraksjon som skal diskutere de vedtaksforslagene som konkret handler om kvinner i høyere utdanning og kvinner i NSU.
- Vi må prioritere mellom de ulike politiske diskusjonene.
- Målsetninga er at alle NKS-ere skal på talerstolen tidlig under landstinget.
- Vi må følge opp "uavhengige" delegater sosialt og ha uformelle politiske diskusjoner med dem.
- Vi må mobilisere aksjonskomitéfolkene som tilhørere, spesielt på landstingets første dag.
- Oversikt over delegatene utarbeides og ansvar for de enkelte uavhengige delegatene fordeles av fraksjonsledelsen.

OPPSUMMERING AV DET 33.LANDSTING I NSU.

NKS' arbeide:

Forbredelsene: Det var svært varierende hvor godt forberedt "våre folk var. Noen hadde knapt lest sakspapirene, mens andre hadde vært med på å utforme samtlige vedtaksforslag. Sviktene forbredelser preger sjølsagt vårt arbeid med NSU, og det dårlige forbredelses-arbeidet må sees på som en del av et større problem, nemlig at organisasjonen fungerer dårlig som organisasjon. Mange folk hadde fått innkalling til landstingskonferansen svært seint, til tross for at det var sent ut i god tid fra AU.

Målsetningene: Se vedlegg om hvilke målsetninger vi stilte oss og hva slags taktikk vi hadde bestemt oss for å kjøre. Fronten mot staten sin nedskjæringspolitikk har blitt styrka, -også gjennom landstings-arbeidet. Vi (presset fra studentbevegelsen) oppnådde å få et visst gjennomslag for at dette var viktig for landstinget å diskutere. (Ingen seier på sjølve landstinget, Sos.Front ga etter på forhånd.). Det er klart at NSU må forholde seg til de aksjonene som har vært, og ^{LANDSTINGET} gikk inn på at landsomfattende aksjoner må finne sted. For aksjonistene på sidelinja var landtinget et begredelig sjokk, spesielt da landstinget stemte ned å prioritere kampen mot nedskjæringene på topp. Hvorvidt opposisjonen mot sosialdemokratiet er styrka er vel mer tvilsomt. Vi vant ingen av delegatene ideologisk, snarere tvert i mot, vi tapte viktige politiske kamper ganske ettertrykkelig. Grunnplans aktivismen fikk i ord et visst gjennomslag, aktivist alibiet fra RFF/S.F. kom fra Bergen og ble valgt inn i AU. Men for at alt pratet om aksjoner og grunnplansaktivisme ikke bare skal bli prat, så må ledelsen i NSU utsettes for et vedvarende og sterkt press.

Prioriteringen av "våre"saker var helt riktig. Sjøl om det ikke gjenuspeila seg i noen særlig grad i vedtaka, fikk vi etterhvert noe gjennomslag for politikken vår. Vi hadde diskutert taktikk på forhånd og var enige om å kjøre ganske stramt. Imidlertid så må det oppsummeres at det hadde vært bedre for oss å ligge lavt i begynnelsen av landstinget, for å så komme sterkere fram etterhvert. Forslaget til dagsorden kom noe bardus på oss. Men vi burde ikke ha presentert et helt annet alternativ, heller gått inn på kompromisser. Det var ikke bra for oss å bli isolert i en avstemning helt i begynnelsen av landstinget. Gjennomføringa av landstinget var udemokratisk, redaksjonskomiteene la all føring på politikken. Neste gang bør vi kjøre på at det er helt sentralt for delegatenes muligheter til å sette seg inn

i politikken at det er gruppediskusjoner. Gruppediskusjonene er også helt nødvendige for oss, og våre muligheter til å få politisk gjennomslag. At gruppediskusjoner er viktig vist i debatten om livslang læring. Her ønska S.F. bare å gi sine egne definisjoner av begrepet og bygge luftslott ut i fra det. Vi klarte her å få gjennomslag for at det var helt nødvendig og forholde seg til den politikken myndighetene har lagt på bordet om dette og avvise det.

Alle våre folk holdt innlegg på landstinget, flere for første gang. Dette er svært bra særlig med det klimaet som var på landstinget. S.F. gjorde sitt beste for å hetse og isolere kommunistene.

Forut før landstinget diskuterte vi endel samskipnadspolitik. Vi var ganske uenige om vi burde gå inn for å legge ned samskipnadene eller ikke. AU omgjorde et vedtak landstingskonferansen hadde fatta. Alle punktene i AU vedtaket kom ikke med i vårt vedtaks forslag på landstinget. Dette fikk i og for seg ingen konsekvenser på landstinget, da S.F.'s forslag i varetok endel av vårt syn, -uansett så hadde vårt forslag blitt skvisa. Samskipnadspolitik kjøres nå ut til diskusjon i f.m..

Fraksjonen under landstinget: Bisitterne kunne ha bidratt mere til å "styre" våre innlegg alt etter som den politisk debatten utvikla seg. Bisitternes og fraksjonsledelsens rolle må være mer avklart neste gang. Dessuten bør alle i fraksjonsledelsen være med på forebredelsene helt fra starten. Vi hadde tidligere avist et forslag om at det skulle frakjones med folk fra aksjonskomiteen under landsmøte. Med de skulle vi bare ha uformelle samtaler. Det ble etter hvert klart at den aksjonistiske blokka som stilte til valg i liten grad hadde diskutert grunnlaget og hensiktet med å stille. Vi skulle ha diskutert dette med dem på en uformell måte, men det som skjedde var at de ble dratt inn i en NKS fraksjon. For hvertfall en av de uavhengige fungerte dette svært uheldig. Det har hele veien vært antydning fra S.F. sin side at NKS misstruker aksjonskomiteen, for vedkommende var det nok et jøkk å se hvor organisert og bevisst vi jobba. Det som skjedde er et skole eksempel på hvordan en ikke skal forholde seg til uorganiserte på! Dette fikk likevell ingen åpenbare konsekvenser i aksjonskomiteen. De som var på landstinget og observerte det som skjedde der fikk vel en lekse i nødvendigheten av å jobbe organisert og bevisst i forhold til ting.

Aktivist alternativet ved valga: Det hadde en bra funksjon at folk fra aksjonskomiteen i Oslo stilte til valg på et aksjonistisk grunnlag. Dette var med på å presse fram og tvinge landstinget til å forholde seg til vårens studentkämper. Det var ikke særlig lurt at kjente NSKere presenterte lista, det ga S.F. bare vann på mølla. I det hele tatt det må oppsummeres at vi i NKS kjente for lite til de uavhengiges politiske standtpunkt og hensikt med å stille. Hadde dette blokk alternativet vært mer konsolidert, hadde markeringa sansynligvis også blitt bedre.

De øvrige politiske konstelasionere:

SF/RFF: Våre håp om å kunne legge noen premisser for landstings diskusjonene var ganske fåfengt. SF/RFF hadde grepet. Det var tydelig at mye av løpet var lagt på forhånd og at linja var å hetse M-lerne og totalt ignorere de politiske framlegga vi kom med. Vi skal være klar over at det SF/RFF stortsett har jobba med de siste mnd, er landstings forberedelser. De lag premissene for hvilke saker som skulle opp, skrev alle sakspapir og holdt alle innledninger. Når vi da får to innlegg i løpet av en lang debatt, så sier det seg sjøl at det er vanskelig å presentere noe helhetlig alternativ. DE har også jobba godt med landsdels fraksjoner. De klarte, uten prøblemer, å presse igjennom et linje skifte i NSU. Det sto ei "integreringslinje" opp mot vår linje om at studentene er en særegen gruppe, med særegne, legitime krav å stille. Sansynligvis er det RFF som har styrke seg, ikke SF. Integrerings tanken har alltid stått sterk i Bergen mens SF i Oslo har vært splitta. Dette innebærer en høyre dreining, samtidig er SF mere orientert i forhold til de konservative enn tidligere. Paradoksalt nok stemte de konservative i mot integreringslinja, men da på et annet grunnlag enn oss. RFF/SF har etter våre observasjoner ikke blitt større, men fått mere stemmekveg.

SF/RRF/VV er idag splitta isynet sitt på samskipnadene. Dels p.g.a. situasjonen i Tromsø, dels som en avspeiling av st den økonomiske situasjonen ved de ulike samskipnadene er forskjellig. Integrerings-linja og dermed SF/RFF/VVs lang-siktige politikk går inn for en nedlegging av all særegen studentvelferd. Samtidig blir studentene i Tromsø nødt til å kreve at staten skal ta ansvar for velferden gjennom aksjoner, når KVD nekter å bevilge midler til samskipnaden i Tromsø. Denne kampen er avhengig av at det blir landsomfattende aksjoner mot velferdslova.

De konservative:

Hadde en merkelig lav profil på landstinget. Dette tyder på en politisk svekkelse, antallsvis var de omlag 25 personer. Det var sprekk iredkene vedrørende IATB og flertallet for dette var mye større enn i fjor (ca.42-29). D.v.s. at vi heller ikke klarte å vinne noen uavhengige for vårt syn. De satset på å få to i AU, men klarte det ikke. Representasjon og legitimasjons argumenter slo altså ikke igjennom. Det var en viss sansynlighet for at vi sto i vippe posisjon, vi tok ikke sjansen på å stemme avholdende og stemte s.k. radikalt.

SSF:

De klarte bare å markere seg som en slags MELLOMTING mellom de konservative og SF. Hadde ellers nesten ingen politisk markering, noen tillegg til arbeidsprogrammet hvor det meste falt. De støtta ellers de konservative i valget.

Vårt arbeid i tida framover:

Det burde være mulig å presse NSU mere ut på bane i studentkampen ved å jobbe fram sterke aksjonskomiteer. Men de vil nok alltid ha en tendens til å ville trekke seg tilbake til sine lønnkammere for å skrive utredninger og drive fagkritikk, Når landstinget stemte ned prioritering av kampen mot nedskjæringene, en rekke tiltak i forhold til kvinner sin situasjon og for denne integreringslinja, så kan det på sett og vis gi oss et godt utgangspunkt for debatt og polimikk. Særlig bør vi nå trekke SF ut på banen vedrørende integreringstanken. Dette betyr at vi må bruke resultatene fra landstinget aktivt. Vi må spre kunnskap om hva som skjedde og benytte anledningen til å argumentere for vårt syn. Endel av de sakene som var "nye" på landstinget bør og så diskuteres i NKS:

Landstingsfraksjonen v/Leiar

MÅLSETTINGER OG LINJER FOR NKS SIN JOBBING MED AKSJONEN MOT NEDSKJÆRINGENE OG MOT STATENS UTDANNINGSPOLITIKK. Disse retningslinjene gjelder fram til høstplanen foreligger. Vi vil gjerne ha respons og kommentarer - IK ansvarlig.

A Målsettinger:

- 1) Å samle studentkampen i Norge og heve det politiske nivået til bevegelsen, styrke aksjonene organisatorisk og politisk for å bygge en landsomfattende front mot statens utdanningspolitikk. Vi skal legge vekt på å styrke det politiske grunnlaget for en slik front.
- 2) Vi skal bygge og forsvare et progressivt/ikke-sosialdemokratisk frontgrunnlag som gjør aksjonene til et fora hvor vi kan diskutere NKS sine politiskelinjer med uavhengige folk.

3) Grunnlaget for en samordna landsomfattende aksjon høsten 1987 må legges dette semesteret.

4) Vi skal legge det politiske grunnlaget for et landsomfattende progressivt/ uavhengig-aksjonistisk frontalternativ til NSUs Landsting 1988.

Fronten må ta utgangspunkt i de bevegelsene som finnes idag, og bygge på lokale aksjoner som kan ha forskjellig konkret utgangspunkt. På dette grunnlaget må NKS ta initiativ til debatter som kan utvide og styrke det politiske grunnlaget for aksjonsarbeidet på de lokale stedene.

Samtidig må disse diskusjonene ha som målsetting å komme fram til et felles politisk grunnlag for hele aksjonsbevegelsen i Norge i tillegg til de ulike lokale parolene.

B Forslag til parolegrunnlag:

- 1) Stopp raseringa av høyere utdanning
- 2) Rett til høyere utdanning for alle
- 3) Nei til privatisering - høyere utdanning er statens ansvar
- 4) Redd grunnforskninga ved universitetene - opphev stillingsstoppen
- 5) Nei til lukking
- 6) For et kritisk og aktivt universitet

I tillegg må vi komme fram til ressurskrav for universitetene i milliardklassen. Vi må avvise Lønnings forslag om å ta midler fra distriktsoverføringene.

Ved universitetet i Trondheim og universitetet i Oslo må vi jobbe spesielt for å danne og utvide alliansen med de ansatte og lærerne ved universitetene.

C Ut fra disse målsettingene og dette parolegrunnlaget, skal NKS drive politisk og ideologisk kamp på noen særskilte områder. Dette har hovedprioritet i diskusjonene og skal tjene til å markere NKS særskilt innafor frontarbeidet:

- 1) Få inn kvinneperspektivet i aksjonene mot statens nedskjæringspolitikk. Vi må vise hvordan det er kvinnefaga som rammes hardest og vi må gå i spissen for særskilt kvinneorganisering. Ta utgangspunkt i forslaget til NSU-LT-vedtaket om hvordan nedskjæringene rammer kvinner. (Står referert annet sted i 4.mai)

2) Studentene har særegne felles interesser som en egen gruppe i samfunnet med særegne behov, og derfor legitime krav på ytelser fra staten.

Det er studiefinansiering- og velferdsordningene som er myndighetenes redskap til å regulere tilgangen av studenter til høyere utdanning. Arbeiderklasse- ungdom og kvinner er særlig avhengige av slike ordninger for å kunne ta høyere utdanning.

Når tida er moden skal vi gå inn for å ta inn konkrete studiefinansierings- paroler i aksjonsgrunnlaget. Spesielt Stipendandelen opp til 40% og Renta ned til 6%

3) Vi skal gå ut mot privatisering. Økt privatisering må nødvendigvis føre til ytterligere nedbygging av univesitetene, og er feil strategi for kampen. Dessuten står økt privatisering i motsetning til parola om "et kritisk og aktivt universitet".

4) Vi må gå i spissen for å sette i gang en landsomfattende boikott av velferdslova på bakgrunn av sanksjoneringene av samskipnaden i Tromsø. Dessuten vil LNS ha en egen velferdsaksjon til Høsten. Det er en målsetting å samordne disse aksjonene med nedskjæringsaksjonene, både lokalt og gjennom DUK.

Forutsetningen for at vi skal få gjennomslag og få disse parolene inn i aksjonsgrunnlaget, er at vi får oppslutning om vår klasseanalyse av studentene (en egen gruppe i samfunnet med særegne behov og legitime interesser som står i motsetning til staten), og dermed klærer å avvise "integreringslinja" (se oppsummeringa fra NSU landsting).

Vi er avhengige av å vinne disse diskusjonene fordi SosFront RadiskalFellesFront og Venstrevind vil avvise å samle de forskjellige aksjonene; mot nedskjæringene, mot velferdslova, og for studiefinansiering.

Uten at disse forskjellige tendensene i studentkampen blir samla til ei kraft, vil ikke det potensialet som ligger i studentbevegelsen kunne bli utløst. SF, RFF og VV vil gå ut å erklære oss som perspektivløse økonomister. Sjøl vil de legge vekt på et "kritisk" perspektiv på universitetene og den samfunns-sosiale integreringslinja i studentkampen. Det beste for studentene er i følge dem at studentene slåss for å ikke lenger være studenter!

Vi skal gå inn for en debatt om universitetenes rolle. Dette gir oss større mulighet til å diskutere og få fram våre linjer. Vi må vise studentene at våre linjer er de eneste som kan gi studentkampen framgang.

IK-ANSVARLIG

FAGKRITIKK TABU I NKS ANNO 1987? av KALLE

I 1980 ga NKS ut ei bok som het Interessekamp og Fagkritikk. Under her står innledninga til fagkritikk-kapittelet gjengitt. Men før den innledninga vil jeg gjerne sitere et avsnitt fra kapittelet om studentkampen (som også avviser fagkritikklinja SV står for.) Etter min mening står det idag en linje iNKS som sier at den teoretiske kampen er underordna den økonomiske. Fagkritikk blir tabu og høyre-avvik. Jeg tror dette er ei linje som vil skade NKS. Utdraga fra 1980-klassikeren stiller motsigelsen skarpt:

Det er vår plikt å reise kampen mot undertrykkinga av studentene på *alle* områder: Vi må slåss både på det økonomiske området, på det demokratiske, mot rasjonalisering av utdanninga, mot den særegne undertrykkinga av kvinnelige studenter, og vi må føre teoretisk kamp mot det borgerlige innholdet i faga, mot borgerlig ideologi — for virkelig vitenskap. En riktig studentpolitikk må inneholde alle disse elementene. Vårt mål er å bevisstgjøre studentene, lære dem å forstå hvem som er fienden og at et nytt samfunnssystem, det sosialistiske, er nødvendig. Det er mange veier som fører til kommunismen. Vi må åpne dem alle, og ikke vilkårlig peke ut *en*, f.eks. den økonomiske kampen eller fagkritikken, som *selve hovedveien*. Vi kommunistiske studenter har tidligere gjort feil av denne typen. I Studentforum nr. 2 1975 står et kort intervju med et medlem av Norges Kommunistiske Studentforbund i Oslo om fagkritikkens rolle. Det denne kameraten uttaler, er nok representativt for hvordan de fleste tenkte: «Kampen mot statens utdanningspolitikk og mot den økonomiske forverringa er viktigst. Det er det økonomiske grunnlaget som avgjør om vi i det hele tatt skal ha muligheter for å drive fagkritikk. Vi må kjempe sammen med de andre utdanningsøkende mot statens rasjonalisering av utdanninga. Det gjør vi ikke ved å sitte på Blindern og kritisere innholdet i norsk-faget,» sier representanten for NKS.

Denne kameraten snakker her som en snever brødpolitiker, og ikke som en kommunist og revolusjonær. Både Engels og Lenin understreker at både den økonomiske, politiske og teoretiske kampen er helt nødvendige ledd i kampen mot borgerskapet. Det er også tull når kameraten sier at «det er det økonomiske grunnlaget som avgjør om vi i det hele tatt skal ha muligheter til å drive fagkritikk.» Altså: først skal vi kjempe for de økonomiske kårå våre til vi har det rimelig bra, og så, som et slags luksuftenomen, skal vi drive teoretisk kamp. Tenk om proletariatets store ledere hadde tenkt slik. Tenk om de først hadde kasta seg ut i lønnskampen og sagt: «Alt det der med å utvikle en revolusjonær teori og bekjempe opportunisten, det får vi ta etterpå, når vi har kjempa oss til en bra levestandard.» Når vi stiller det slik, skjønner vi hvor feilaktig kameratens standpunkt er.

Vi må bli det Lenin kalte kjempende materialister. I en artikkel om tidsskriftet «Under marxismens banner» snakker han om nødvendigheten av å føre krig mot det han kaller de moderne utdanna føydalistene, som utdanner de unge, sjøl om de ikke er mer skikka til denne oppgava enn notoriske forførerere er skikka til å være bestyrere ved utdanningsinstitusjoner for ungdommen. Dette skreiv Lenin i et land der arbeiderklassen hadde tatt makta. Er denne krigen mot de notriske forførererne mindre nødvendig hos oss? Nei, sjøl-sagt ikke.

Fagkritikk

Hvorfor ser vi kommunister på fagkritikk/vitenskapelig arbeid som et viktig kampfelt? Vi gjør det av tre grunner:

— Fordi vi er for virkelig kunnskap, for sannhet og vitenskapelig framskritt. Proletariatet som klasse har interesse av å finne ut sannheten om samfunnets og naturens utviklingslover, for bare ved å arbeide i tråd med virkelig vitenskapelige lovmessigheter kan proletariatet styrte borgerskapet, ta statsmakta, bygge sosialismen og det kommunistiske samfunnet.

— Fordi vi er mot borgerlig ideologi og borgerlig propaganda. Borgerskapet, som har makta over utdanninga, er slett ikke ubetinga for sannhet. De er for virkelig kunnskap når den tjener deres interesser, men mot slik kunnskap som avslører dem som undertrykkere og som lærer oss at deres herredømme ikke skal vare evig. Borgerskapet prøver å undertrykke vitenskap som truer deres makt og profitt, og sprer, under etiketten vitenskap, løgner som skal befeste deres maktstilling.

— Fordi fagkritikk er en viktig vei til revolusjonering av studentene. Fag er noe alle studenter er opptatt av og gjerne diskuterer. Gjennom å drive fagkritikk kan vi få mange studenter i tale som i første omgang ikke er så interesserte i andre politiske saker. Fagkritikken åpner for allsidige politiske avsløringer som også kan lede til aksjoner og massekamp.

ER DET BRUK FOR EN NY STUDENTBEVEGELSE I NORGE? JA - BEVEGELSEN ER HER ALLEREDE, MEN ER NKS I STAND TIL Å VÆRE DET BEVISTGJØRENDE ELEMENTET SOM RADIKALISERER DENNE BEVEGELSEN?

Jeg er redd dette skjer i alt for liten grad. Denne artikkelen er laget for Aksjonskomiteen i Oslo, og bærer preg av det. Den skulle likevel kunne danne grunnlag for en diskusjon om Hvordan vi skal være det bevistgjørende elementet. NKS'ere andre steder må skrive sin versjon! Denne består av 3 deler: 1) Bakgrunnshistoria for Aksjonen/Aksjonskomiteens arbeid. 2) Borgerskapets strategi for Høyere utdanning og dens konsekvenser for studentene. 3) Forslag til hvordan Aksjonskomiteen skal jobbe videre.

1.)

Fram til uti første halvdel av 70-åra ble universitetene bygd ut i stor stil. Deretter fortsatte utbygginga av det regionale høyskole-systemet fram til i dag.

Den gangen var det bruk for store mengder høyt utdannet arbeidskraft. For å øke studenttallet ble det bygd ut en egen studentvelferd og et fordelaktig studiefinansieringssystem.

Den store mengden studenter som ble samla på universitetene pluss begivenheter som Vietnamkrigen og EF-kampen førte til at det vokste fram en radikal studentbevegelse. Siden fikk de unger og jobb i Dagbladet.

Så begynte innstramningene på universitetene med, nedkorting av studietida, dårligere studiefinansiering og velferd.

I 1980 ble renter i studietida forsøkt innført, og slått tilbake av studentene. Så ble det ganske stille. Studentene hadde mer enn nok med studier og deltidsarbeid. Studentkollektivet gikk i oppløsning med på følgene ideologisk krise på Blindern og Jappebølge.

Studiefinansiering og velferd ble stadig dårliger. Høsten 1985 arrangerte NSU-Oslo en statsbudsjett aksjon hvor det møtte opp 50 studenter en mørk og regntung høstkveld. Demonstrasjonstog var tydelighvis ut.

Men allerede våren 86 med Renteaksjonen og om høsten med Statsbudsjettaksjonen ble denne tendensen snudd. Landsomfattende aksjoner som satte lys på den dårlige studentøkonomien. Først med 2500 studenter i Oslos gater og på høsten med 2000 studenter i tog i Oslo og 1500 i Tromsø. Til forskjell fra 70-åra var det studentenes egen situasjon som var utgangspunkt for demonstrasjonene. Det faktum at studentene er like fattige som minstepensjonistene, men til forskjell fra dem må låne det meste av de 40 000 de skal leve på i et år.

Vi var faktisk først i Europa, selv om aksjonene ikke vokste til noen bevegelse. Studentene protesterte på dårlig økonomi, men klarte tydeligvis å administrere det å både studere og arbeide deltid ved siden av. Men så...

Nedskjæringene på 44 millioner ved salderinga av statsbudsjettet for 1987, derav 17 millioner på lønnsbudsjettet til Universitetet i Oslo, var ikke noen sniknedskjæring, men traff studentene midt i tryne. Fra før hadde studiefinansiering og velferd gått mer og mer dukken men nå var det undervisninga som forsvant.

Først var det studentene på psykologi som reistedebatten sammen med lærerene på et eget allmøte. Skulle de være nøtt til å utdanne kvakksalvere. Kom firmaet Mercuri til å kjøpe opp undervisningen i arbeidspsykologi, mens undervisningen i barnevern- og stoffmisbrukerpsykologi forsvant?

Samtidig begynte Dagblad-debatten om universitetene. Var de ikke for tilstivnet og for lite effektive.

Psykologi og SV-komiteen arrangerte allmøte for hele SV-fakultetet. Så gikk NSU-OSLO igang med å lage demonstrasjon for hele universitetet, AU i Løkkeveien laget plakater. Resultatet var 3000 studenter, og bare studenter denne gangen, på gata.

Oppfølgingsaksjonen uka etter ble en flau forestilling. Etter punktdemonstrasjonen utenfor Stortinget ble det satt ned en ny Aksjonskomitee av alle som ville være med å gjøre noe skikkelig. To uker senere var det igjen 3000 studenter på gata. Informasjonskomiteen hadde laget en oversikt over hvordan nedskjæringene rammet de forskjellige fagene og presse og offentlighet begynte å vise litt interesse for saken.

Denne andre store aksjonen ble fulgt opp med forskjellige mindre aksjoner som skulle sette lys på nedskjæringene. Først demonstrerte en gruppe studenter på Stortingsbalkongen under spørretimen, senere ble Universitetet i Oslo bisatt på Dasslokket i verdige former og deretter kremert.

Det var noe nytt som hendte da ca 40 studenter begynte å jobbe jamt og trutt i over en månede. Norge er ikke Paris det tar litt tid før ting sprer seg.

På denne tida var folk i aksjonskomiteen slitne. Det var uklart hvordan vi skulle fortsett, og en del vanskeligheter som meldte seg.

- Hvordan skulle vi unngå å bli en isolert gruppe, og sikre rekrutteringen.
- Aksjonskomiteen var moden for å utvide parolegrunnlaget, og trekke andre krav enn 17 millioner-kravet, men dette var ikke diskutert rundt på fagene.
- Hvordan skulle vi klare å komme ut med den kunnskapen som vi hadde samlet opp gjennom arbeidet.
- De mindre aksjonene vi hadde laget var ikke tilstrekkelig til å mobilisere mange studenter.
- Vi hadde debatter om samarbeid og uenigheter med NSU-ledelsen.

Så kom aksjonen mot lukking av hovedfag ved Universitetet i Bergen. Studentene der okkuperte universitetet og kjørte i gang en debatt om universitetets rolle. Sammen med de ansatte gikk de ut og krevde 150 millioner kr til UiB tre år på rad. De siste ryktene sier at det ikke finnes ledige Auditorier ved UiB pga. alternative forelesnere. Okkupasjonen i Oslo bygger på Bergens-erfaringene.

Vi fikk løfte om 25 millioner i påskepakken som skulle komme. Det gjenstår å se, samtidig som det vil være første gangen studentene har klart å få nedskjæringer tilbake.

5 millioner til UiO er alt for lite, men likevel: Det er presset fra aksjonene i Oslo og Bergen som har ført fram til disse innrømmelsene. Nå sprer aksjonene seg til Trondheim også. Dette legger grunnlaget for at vi kan komme videre.

2.)

Hva er det som skjer med universitetene og høyere utdanning, hva blir konsekvensene av denne utviklingen for oss.

Hvis vi ikke klarer å forholde oss til denne problemstillingen, vil vi heller ikke klare å komme så mye lenger enn vi er kommet idag. Hvis vi ikke har noen forståelse av de langsiktige trekkene i utviklingen kan vi heller ikke være istand til å møte den utfordringen vi står overfor.

Derfor vil jeg trekke opp noen problemstillinger og utviklingstrekk som jeg mener vil utgjøre de rammene vi må forholde oss til.

Vi har klart å vinne tilbake 25 millioner og det er første gangen studentene har fått noe tilbake. Dette viser hvor sterke vi er idag. Men de fleste av oss har en formening om at det blir verre til høsten. Da må vi stille krav som er rimelige i forhold til den situasjonen vi er i. I Bergen har de kommet fram til at 150 millioner tre år i strekk er passe. Jeg kan tenke meg at UiO trenger 1 milliard fordelt over 4 år, bare til undervisning forskning, personale og utstyr.

Her kommer noen påstander:

A) Etter 1978/79 skjedde et viktig skifte i norsk økonomisk politikk. Hele tida etter krigen har det blitt investert i ny produksjon. Etter 78/79 var ikke dette lenger lønnsomt nok. Etter det, har den økonomiske politikken gått ut på å omstille norsk industri og samfunn. Samtidig skjer det nedskjæringer i offentlig sektor inkl. høyere utdanning. Disse pengene blir investert i utlandske banker og i oljesektoren.

B) Skiftet til en omstillingspolitikk får konsekvenser for høyere utdanning og forskning:

1) Noen områder innenfor forskning og undervisning blir prioritert. Særlig Høy-teknologi og olje. Forskning og utdanning skal tjene den målsettingen å bygge opp en konkuransedyktig høyteknologibasert industri i Norge.

2)- Utdanninga skal tjene disse omstillingene. Det er særlig viktig å nye administrative og økonomiske styringsformer.

- Utdanninga skal legitimere omstillingene. SV og HF-fag får større politisk betydning. Etterutdanning og oppbevaring av arbeidsløse er nye oppgaver for høyere utdanning.

C) Omstillingene av høyere utdanning skjer ved nedskjæringer på de offentlige undervisningsinstitusjonene. Samtidig blir utdanning og forskning bygd opp i tilknytning til industri og næringsliv, og egne stiftelserinstitusjoner. F.eks. det nye høyteknologisenteret i Bergen.

D) Den relativt sjølstendige stillingen til universitetene må brytes ned for at forskningsressursene og utdanninga her skal kunne tjene de nye målsettingene. Gjennom nedskjæringer på rammebevilningene til universitetene over 10 - 15 år tvinges universitetene til økt privatisering. Universitetene har påbud om å omfordele fra uprioriterte tilprioriterte fag, ellers vil midlene til de uprioriterte fagene bli stoppet uansett. Privatiseringen skjer gjennom økt oppdragsforskning, økt ekstern finansiering av undervisning og hele institutter, oppbygging av nye forskningsparker, innovasjonssenter osv, økt detaljstyring av forskningen gjennom forskningsrådene, og større utveksling av forskerpersonale mellom universitet og industri. Hovedfagsarbeider blir istørre grad sponsa direkte.

Som en del av en slik stadig dårligere resurssituasjon og med den omfordelingspolitikken som blir ført internt ved universitetene, må en enkel nedskjæring på 17 millioner tilslutt få store konsekvenser.

E) Studiefinanssiering og Velferd har blitt betydelig dårligere de 10 siste åra. Antall studenter er planlagt økt fra ca 90 000 idag til 105 000 i 1995. Men samtidig arbeider mellom 60 og 70% av studentene ved siden av studeiet idag. Studentene idag er deltidstudenter.

F) Kvinnene er på vei inn i høyere utdanning med stor fart. Over 50% av studentene ved universitetene er kvinner. Over 60% av studentene på HF og SV fakultetet er kvinner. Andel kvinner som fullfører hovedfagsstudium øker i samme grad. Dette skjer samtidig som de dårlige sosiale ordningene rammer kvinner hardere enn menn i utgangspunktet.

G)

Hva slags bilde gir dette av utdanninga ved universitetene:
Det skjer en todeling av utdanningssystemet. På universitetene får vi en kortvarig allmenn kulturfagutdanning som studentene betaler sjøl. Samtidig blir det færre som fortsetter med hovedfag eller forskningsutdannelse. Disse studentene blir istørre grad silt ut og får utdanninga si betalt gjennom forskjellige private og offentlige stipendordninger.

Kvinnene har erobret universitetene men guttene tar korte økonomiske og administrative eller yrkesretta utdanninger som gir god lønn. Viderutdanninga betales av forskningsinstitusjonen eller bedriftene.

H) Nå er det kvinnefagene det blir skåret hardest ned på, dvs. de fagene hvor det er flest kvinnelige studenter. Samtidig vokser det "skjulte universitetet" dvs. forskjellig slags bedriftsintern opplæring.

I) Nedbygging og privatisering av universitetene betyr økt ideologisk undertrykking, ikke bare på universitetene men i hele samfunnet. Grunnforskninga er grunnlaget for det høye undervisningsnivået på universitetene som forsvinner med denne. Det er den relativt selvstendige stillingen til universitetene som gjør det mulig å forske utdanne og undervise på andre områder enn det som direkte tjener industri og kapital. Der er universitetene nødvendige for at det skal være mulig å utvile annen kunnskap om samfunnsutviklingen og dermed annen politikk enn den som tjener de herskende interessene.

Det er ingen løsning for studentene at universitetet effektiviseres og blir mer lik det skjulte universitetet, slik som det nå skjer. Konsekvenser for studentene:

1) Vi trenger et universitet som en offentlig undervisningsinstitusjon med stor faglig bredde og høy kvalitet på forskning og utdanning.

Dette krever offentlige bevilgninger til forskning, rekruttering og undervisning.

2) Studentene er en egen gruppe i samfunnet som bruker tida si til å studere. For at flest mulig skal kunne ta høyere utdanning, er det helt nødvendig med en studiefinansiering og velferdsordning som gjør det mulig å studere uavhengig av sponning og klassebakgrunn. Altså særegne sosiale ordninger som er rett inn på studentene og kvaliteten på disse regulerer hvor mange som tar høyere utdanning!

3) Offentlig eller privat utdanning har stor betydning for hva slags kunnskap det er mulig å tilegne seg. Bare på en institusjon slik som et universitet er det mulig for studentene i vesentlig grad sjøl å bestemme innretningen på studiet.

Det betyr :

At brødkrav i seg sjøl er viktige politiske krav. Vi må forholde oss til den utviklingen som skjer og den virkeligheten som vi sitter midt oppi.

Samtidig er det vi som er studentene, vi som er ~~de~~ intellektuelle. Derfor er det opp til oss ikke bare å reise debatten om universitetenes rolle, men det er opp til oss å få kunnskap om og ta stilling til den utviklingen som dette landet er oppe i. Det er vi som må reise andremålsettinger for kunnskap tilegnelse og forskning.

- Er det sånn at nedskjæringene i offentlig sektor er nødvendige, og at det er kvinnene som skal ta omsorgsarbeidet når eldrebølgen kommer for fullt.

- Er det sånn at utviklingen i den 3. verden er uforståelig idag at begreper som imperialism, frigjøringskamp og revolusjon er meningsløse. Er det galt å støtte folkene i Afghanistan, Nicaragua, og på Filipinene?

- Er det sånn at full oljeboikott av Sør-Afrika er umulig for det nødvendigvis må føre til tap av arbeidsplasser her i Norge.

- Hva innebærer de bebudede omstillingene av industri og samfunn for universitetene og studentene og for resten av befolkningen. Det nye universitetet til Norsk Hydro arbeider helt sikkert med sånne spørsmål, men hva mener de f.eks om økende arbeidsløshet i Norge?

Det er kvinnene som kommer til å utgjøre ryggraden blant de intellektuelle de ti tjue neste åra!

De er allerede på universitetene, men de blir tvunget til å slåss for å beholde plassen og innholdet i utdanninga.

FORSLAG TIL HVORDAN ORGANISERE DET VIDERE ARBEIDET

- 1.) Alle aktivistene skal ta skikkelig påskeferie. Uten å få hvile ut innemellom vil enhver aktivist uanset hvor ivrig miste lysten. Det har vi ikke råd til.
- 2.) Alle som har bestemt seg for å ta eksamen, skal gjøre det. D.v.s. ikke ta på seg arbeid i aksjonskomiteen. Det er i grunnen derfor vi går her på universitetet. Det ville være litt dumt å miste denne målsettingen av synet, og kanskje er det noen som lærer noe lurt.
- 3.) Vi trenger å gjøre noen forberedelser til det som kan skje til høsten, hvis vi vil.
 - opprette et landsomfattende kontaktnett på grunnlag av de aksjonskomiteene som finnes nå, slik at dette nettet kan aktiviseres til høsten.
 - sørge for at DUK (utlagt: De Utdanningssøkendes kontaktutvalg) gjør de nødvendige forberedelsene til en landsomfattende aksjon til høsten hvor alle medlemsorganisasjonene deltar. Gjøres direkte, gjennom NSU-Oslo og gjennom det nye arbeidsutvalget til NSU i Løkkeveien.
 - opprette kontakt og samarbeid med det nye NSU-AU.
- 4.) Vi må bygge på de bevegelsene som finnes. D.v.s. Aksjonene i Oslo, Bergen og Trondheim. Boikott av velferdsloven, når den kommer som et resultat av at Samskipnaden i Tromsø mister sin bevilgninger. Velferdsaksjonen til LNS (sjukepleierstudentene) er viktig fordi LNS er organisert med skolelag på sjukepleierskolene over det ganske land. Også i mindre byer hvor det ikke finnes universiteter. Vi må bruke folk fra de forskjellige interesseorganisasjonene og aksjonskomiteene til å informere om det som skjer andre steder.
- 5.) Dette er et langsiktig arbeid. For å vinne fram, må vi bygge en landsomfattende front mot statens nedskjæringspolitikk, som består både av de forskjellige interesseorganisasjonene og av lokale aksjonskomiteer på de forskjellige lærestedene.
 - Dessuten trenger vi å bygge allianse med lærerkreftene ved UiO og det er visst ikke helt lett. Lettere med fag.org.

- 6.) Det er ikke nok med et formeldt landsomfattende samarbeid.

Det må reises en studentbevegelse samtidig. -Med noen felles diskusjoner og aktiviteter. Bakgrunnen for å delta i felles aksjoner og kampanjer kan være svært forskjellig på de lokale stedene. EN front som bygges opp over tid må naturligvis ta hensyn til dette. Men samtidig er det viktig å ha et bevisst forhold til å utvikle felles diskusjoner og praktisk samarbeid.

- 7.) Krav.: Aksjonen i Oslo har vært båret fram på kravet om 17 millioner tilbake til undervisninga straks. dette er et viktig lokalt krav som må beholdes til det har gitt konkrete resultater, hvilket synes skje like rundt hjørnet. Samtidig er 17 millioner et spøtt i havet. Vi kan stille rimelige krav. Krav som står i et rimelig forhold til den situasjonen vi står oppe i. 17 millioner snur ikke nedskjæringspolitikken alene. Det er det presset - både i form av aksjoner og politisk press - fra en landsomfattende front, som vil gi resultater: Et rimelig krav er 1 milliard kr. til Universitetet i Oslo over 4 år.

- 8.) Krav.: Studentene er en egen gruppe i samfunnet mens de studerer. Derfor trenger de særlige sosiale ordninger som egen velferd i form av billige hybler, helsetjeneste og barnehager. Og en studiefinansieringsordning som gjør det mulig for flest mulig å studere uavhengig av sponning og klassebakgrunn. Det er disse sosiale ordningene som er myndighetenes redskap for å styre tilgangen av studenter til høyere utdanning. Når nedbyggingen av universitetene går hånd i hånd med en økende difrensiering mellom kort-utdanning/deltidsarbeid og lang-utdanning/særstipendiering må vi før eller seinere forholde oss til krav som rente ned til 6% og stipendiet opp til 40% av samla utbetaling av lån og stipend. Hva hjelper det med et velfinansiert universitet hvis ingen har råd til å gå der.

- 9.) Vi trenger en diskusjons og debatt-kampanje som tar opp forskjellige sider ved det som skjer i høyere utdanning og med universitetene spesielt. Hvis vi ikke veit noe om forutsetningene for universitetenes situasjon idag, blir det vanskelig å si noe fornuftig om hva slags rolle de kan eller bør ha.
- Denne debatten må gå lenger enn å se på universitetets rolle. For å komme videre med hva slags universitet vi ønsker, hva vi trenger utdanninga til, må vi ta for oss oppgavene til de intellektuelle i Norge i dag. Et viktig spørsmål å ta opp, er hva omstillingene av det norske samfunnet kommer til å bety. Dette har konsekvenser for det som skjer med høyere utdanning allerede i dag. Hvem skulle ellers se på sånne spørsmål. Det går ihvertfall ikke ann å overlate det til Halvard Bakkes kontor!
- 10.) Kvinnene kommer til å utgjøre hovedtyngden av de intellektuelle i de 10 -20 neste åra. Guttene forsvinner over i kortvarige utdannelser med gode jobbmuligheter samtidig som kvinnene inntar universitetene for fullt. Nedskjæringene rammer kvinnefaga hardest. På SV og HF er det over 60% kvinner. Kvinnene kommer til å måtte slåss både for retten til utdanninga og for innholdet i faga, men dette er likevel ikke den viktigste grunnen: At kvinnene stadig blir en viktigere og sterkere politisk kraft i hele samfunnet.
- 11.) Organisering:
- I utgangspunktet er opplegget med underkomiteer som har et eget arbeids og ansvarsområde en god løsning.
 - Vi trenger en egen kultur-gruppe. En bevegelse som skal holde på over noe tid, kan ikke klare seg uten kultur
 - egen kultur. Dette er snakk om en livsnødvendighet på linje med mat og søvn.
 - Vi har hatt et problem å nå ut til fagene og å klare å rekruttere nye folk. Vi trenger en diskusjonsbevegelse med et diskusjonsopplegg for allmøter og noen alternative forelesninger.

- Et eget opplegg for å dra med/mobilisere lærerene ved UiO!!!
- Vi må organisere folk i forhold til institutt og fakultet-nivå, ved å knytte fagutvalgene/allmøtene til Aksjonskomiteen. Hensikten må være å få i stand en rotasjonsordning som gjør det mulig å skifte ut folk i komiteen samtidig som flest mulig kan læres opp.
- Da trenger vi et eget opplæringskurs for nye folk.
- Det er helt nødvendig med et eget opplegg for å få med flere jenter i komiteen og for å sikre at jentene kommer til så de kan legge premisser for arbeidet til komiteen.

Dette er ganske mange og lange punkter om ting som kan gjøres og som det kanskje vil bli nødvendig å gjøre. Det er viktig å ha i mentet at ting tar tid, men at det er utrolig hva man kan få til bare en tar tida tilhjelp. Jeg tror at den lille aksjonskomiteen vår kan gratulere seg selv med den stanhaftigheten som gjorde at arbeidet vårt nok ble den utløsende faktoren for det som har hendt andre steder etterpå.

Spørsmål til diskusjon:

- 1.) Er de perspektivene som trekkes opp helt feil med hensyn til hva det går an å få til og å oppnå?
 - Med hensyn til å bygge en landsomfattende front.
 - Med hensyn til å trekke inn krav om 1 milliard til UiO og generelle studiefinansieringskrav.
 - Med hensyn til de utviklingstrekkene som er lagt til grunn.
- 2.) ER det riktig å si at det er kvinnesom er de intellektuelle i tida framover. Kan aksjonskomiteen dra nytte av dette perspektivet i sitt arbeid. Hvordan kan komiteen dra nytte av denne bevegelsen?
- 3.) Hvordan kan en landsomfattende aksjon og eventuelt en kampanje komme til å se ut.
- 4.) Hvordan skal vi bygge allianse med lærerene ved UiO. Forslag på konkrete tiltak etterlyses!

SVAR til KALLE

Kalle sitt innlegg om NKS sine særegne oppgaver er egna til å skape forvirring. Han skriv det som eit innlegg mot eit av landsmøtevedtaka, mens han - slik eg ser det - argumentere for det same vedtaket.

"Det som kjenneteiknar studentane er at dei er ei eigne gruppe som lever under spesielle forhold" seier Kalle. Samd i det.

Denne særegne gruppa er det nettopp NKS (ikkje AKP eller RU) si særegne oppgave å gå i spissen for å organisere, reise til kamp for eigne krav og i størst mogeleg grad gjera revolusjonære. Det er vel ikkje der usemja står, Kalle ??

Kalle seier at studentane må bli ei "sjølvstendig kraft" i kampen for revolusjonen. Det høyres ålreit ut, men seier meg lite. (Det du skriv etterpå om dei sosiale vilkåra som gjer at studentane har felles interesse med arbeidarklassen er OK nok, men klarar ikkje opp). Kan du ikkje ta konkrete historiske eksempler på kva du meiner har vore sjølvstendige / ikkje sjølvstendige krefter i revolusjonar som har vore ?

Landsmøtevedtaket: (eg ber alle ta det fram og lese heile) kom som eit resultat av diskusjonar før og under landsmøtet. Slik eg oppfatta det sto usemja sterkast rundt om NKS (med vårt spesielle ansvar som "intellektuelle på heiltid" skulle ta på oss å gå i spissen for å utvikle heile ml-rørsla sin politikk.

Det var ingen på landsmøtet som ikkje meinte at det nettopp var vår oppgave å utvikle politikk/analyser av studentane sin situasjon, borgarskapet sin strategi for høgare utdanning, kvinnelige studentar. Alle var óg samde om at me må bli flinkare til å utnytte oppgaver/hovedoppgaver både i studentmiljøet og til bruk for ml-rørsla/arbeidarklassen.

Derimot meinte fleirtalet (heldigvis) at om NKS som organisasjon med ei gj.fartstids på eit par år (og - eg dristar meg frampå - med klar overvekt av folk med borgar/småborgarbakgrunn) skulle ta på oss å utvikle politikk på områder som postmodernismen, new age, norsk imperialism, klasseanalyse,

partiteori og demokratiet under sosialismen, ville det m.a. føre til:

- O ekstern aktivitet, samanlikna med i vår, me er ikkje så mange
- "interessante" diskusjonar for dei som har vore med lenge og er lei av å ta opp att dei same tinga, passivisering av nye kameratar som ikkje har vore med på grunnleggande diskusjonar
- Tvilssomme "nyvinningar" (i den grad det ville vera reell nyttenking i det heile). Kalle kan ha rett i at alle kommunistar er intellektuelle - men alle intellektuelle er faktisk ikkje kommunistar - og m.o.t. å utvikle politikk på desse områda, vil eg faktisk påstå at det krev meir innsikt enn mange av hos har, intellektuelle eller ikkje. (er det sjølvforakt?)

Grunnen til at me har NKS og ikkje partilag på høgskolar/universitet er at:

- NKS skal femna vidare
- NKS skal arbeide særskilt med studentspesifikke saker (studentkamp, fagkritikk etc)
- NKS skal vera ein skole i revolusjonær teori og praksis for framtidige partimedlemmer
- Me har særorganisering ikkje avdi me er intellektuelle, men avdi me femnar ein stor del av ungdom i lik situasjon. Det store fleirtalet intellektuelle (i vanleg forstand) vil uansett ikkje vera studentar, og vil sortera under partiet, utan særorganisering.

* * * * *

Det har vore ein varm vår. Såvidt eg har forstått det har alle NKS'arane vore samde om å gripe dagen og timen og organisera studentane til kamp for retten til utdanning. Og for å utvikle/prpagandere våre teorier om borgarskapet sin strategi, korleis jentene blir spesielt ramma m.m. Den anti-intellektualismen og sjølvforakten som Kalle og Turid meiner finnes i NKS er ein fiksjon.

Ingrid

TURID OG DEN GODE FIENDEN.

Turid har "høyrte rykter" fra NKS landsmøtet om at det er gjort vedtak om dei intellektuelle si rolle. Rykta fortel vidare at fleirtalet av landsmøte-delegatane meiner:

- "at intellektuelle må slutta å vere intellektuelle
- at dei helst bør vere heilagjeng til arbeidarklassen på sidelinja
- at eit kommunistisk studentforbind nærmast er eit paradoks".

Turid synest at slike folk (landsmøtefleirtalet) bør slutta å studera - for å sleppa å "leva med konstant sjølvforakt".

Ryktesemedane til Turid er ikkje særleg truverdige - det veit eg (som delegat),- dei som har fulgt debatten og lese vedtaka - og - kanhende Turid sjølg og ??

Det ser sånn ut. Iallefall garderer ho seg med eit: "Kanskje er det ingen som meiner dette. Det skal ein i så fall ikkje klage over." til slutt.

Debatt-trikset den gode fienden.

Dessverre blir denne måten å diskutere brukt frå tid til anna. Oppskriften er slik: (ikkje til etterfølging)

1. Argumenter mot hårreisande "utsagn" gjerne slike som ingen står for, men som du vil gje inntrykk av finnest t.d. "me må slutta å vera intellektuelle".
2. Presenter sjølvsagte/ålreite ting som om det er usemje om det, slik at det ser ut som om du argumenterer mot "fienden". Er det nokon som er usamde med Turid når ho seier at:
 "Det er viktig å kunne bruke den vitskapen vi har når vi skal legge opp politikken vår...vi må møte studentane der dei er når vi prøver å få dei til å bli samde med oss...vi treng dei kommunistiske intellektuelle i framtida...?"

Meiner Turid at mindretalet på LM sto på denne linja, mens fleirtalet i NKS er sjølvforaktande anti-intellektualistar, som ikkje vil ta utgangspunkt i studentane der dei er, men helst såg at NKS blei oppløyst eller omgjort til streikestøttekomite ??

Eg kjenner ikkje at verkeligheten til Turid og ryktesmedane frå LM, verken i LM debatten eller i NKS.

* * *

Kva blei vedtatt på LM ?

- at den særegne oppgava til eit kommunistisk studentforbund er å verve og fostre kommunistar blant studentane. (Ikkje alle blir kommunistar, men solskinshistorua til Turid er eit fint døme på korleis folk blir trukke nærmare, tar bra standpunkt og solidariserer seg på enkeltsaker.)
- at studentane er ei særegen gruppe - som treng særegen organisering

For å kunne nå dette må me nettopp bruke masselinja: ta utgangspunkt i der folk står - i deira verkelighet - slik vi og gjer, jfr. visse studentaksjonar i vår....

No som Turid forhåpentlegvis har fått landsmøtevedtaka, vonar eg ho i ein evt. vidare debatt held seg til dei og ikkje til rykter - og at me diskuterer ut i frå det folk påviseleg står for - ikkje det dei "kanskje" meiner, kanskje ikkje.

Ingrid

VEDAK FRÅ EIT DRAGVOLLAG - TRONDHEIM.

Fredsprisvinnaren Elie Wiesel kjem til Dragvoll seinare denne våren. Denne framstående representanten for statleg israelsk rasisme og terror, kjem til å bli mottatt av ein talrik mottakingskommite der universitetet, LO og NAF, kommunen og skoleverket elles er med.

NKS på Dragvoll uttrykker avsky over at universitetet er blant dei som tilkjennegir størst kunnskapsløyse i midtaustenspørsmålet. Ved å motta prosionisten Wiesel på dette viset, gjer universitetet knefall for alt frå pro-israelske reaksjonære på ytste høgrefløy, til svikefulle palestinavenner i SV krinsar.

NKS på Dragvoll ønskjer å gi Wiesel ein varm vellkomst.

Laget vil ta kontakt med palestinakommiteen og AKP(m-l) for å førebu punktmarkering.

Laget ønskjer ei gjesteførelasing om palestina spørsmålet i næborommet.

Laget vil skrive veggavis og gi ut TIL KAMP om vitjinga.

STØTTE TIL BOLIGLØSES FORENING

Noregs sitt kommunistiske studentforbund støttar opprettinga av Boligløses Forening. NKS vil òg gi si tilslutning til Boligaksjonen-87. Som eit resultat av styringsmaktene sin boligpolitikk står svært mange folk utan eit skikkeleg botilbod i dag. Som så ofte elles blir ungdom sær hardt ramma. Det er difor positivt at ungdom sjøl tar initiativ til denne typen aksjonar.

Vi trur ikkje at mangelen på boligar er eit uttrykk for at styringsmaktene ikkje veit kva dei gjer. planlegg dårleg osv. Denne politikken er tvert om ein lekk i ein medviten strategi frå staten si side. Denne strategien går ut på å omgjere allerede eksisterande boligar til kontor, samstundes som det ikkje blir bygd nok nye boligar til å dekke behovet til folk. Boligspørsmålet blir eit spørsmål om lønsemd. Vi trur ikkje så mykje på forhandlingar som på aktivt press. Folk er tvunge til å stå på, kreve og slåss for å få gjennom dei legitime og rettferdige krava sine.

Det er viktig at ulike grupper står saman i kampen mot styringsmaktene sin nedskjæringspolitikk og elendige boligpolitikk. Den råkar dei fleste, på ymse vis. Studentane, til dømes, er no i ferd med å miste eit allereie redusert velferdstilbod. Det er bl.a. stor mangel på studentboligar. NKS meiner at slike forverringar er ei av årsakene til at omgrepet "rett til utdanning for alle" blir uthult i stadig sterkare grad. Det er staten vi òg må rette angrepa våre mot. NKS støttar difor Husleieaksjonen på studentbyane i Oslo som retta seg mot ei husleieauking på 9,5%.

På same vis støttar vi alle okkupasjonar av tomme bygningar. Dette er aksjonar som både stiller legitime krav og som er med på å avsløre for folk den medvitne politikken styringsmaktene fører på boligsektoren.

NOREG SITT KOMMUNISTISKE STUDENT-
FORBUND

SVAR TIL INGRID FRA KALLE

Ingrid liker visst ^{deffinere} å hva jeg mener om LM-vedtaket om NKS'særegne oppgaver. Hun skriver at jeg er mot vedtaket men argumenterer for, noe som er egnet til å skape forvirring. En mulighet er jo at jeg er forvirra, en annen at motsigelsen kanskje går et annet sted enn det Ingrid argumenterer ut i fra. Her trengs det tydeligvis oppklaring.

Først hva vi ser ut til å være enige om; Ingrid skriver:

"Grunnen til at me har NKS og ikkje partilag på høgskolar/universitet er at:

- NKS skal femna vidare
- NKS skal arbeide særskilt med studentspesifikke saker (studentkamp, fagkritikk etc)
- NKS skal vera ein skole i revolusjonær teori og praksis for framtidige partimedlemmer
- Me har særorganisering ikkje avdi me er intellektuelle, men avdi me femnar ein stor del av ungdom i lik situasjon. Det store fleirtalet intellektuelle (i vanleg forstand) vil uansett ikkje vera studentar, og vil sortera under partiet, utan særorganisering."

Jeg er helt enig i dette og synes det er et bra utgangspunkt å diskutere NKS sine oppgaver utifra. Men jeg har problemer med å forstå hvordan Ingrid utifra det hun mener om NKS sine oppgaver kan være enig med det synet på studentene som kommer fram i LM-vedtakets siste og sjølstendige avsnitt:

"Studenter tilhører det intellektuelle skiktet, og må som sådan arbeide hardt for å forandre sin verdensanskuelse. I motsetning til arbeiderklassen utvikler vi lettere en småborgerlig individualisme som motsetter seg underordning under kollektivet. Ved å lære av arbeiderklassen, kjempe og studere hardt kan vi imidlertid bli en kjempemessig kraft i arbeiderklassens tjeneste."

STOPP OG TENK! Er dette synet på studentene godt egna til å avgrense arbeidet til NKS sånn at NKS sin hovedoppgave ikke blir å utvikle ML-bevegelsens politikk på heltid, eller er det prega av anti-intellektualisme. Kan studentene f.eks. drive fagkritikk (som Ingrid mener er en av de særegne oppgavene til NKS) utifra dette synet?

Så kan vi fortsette med uenighetene. Først til skillet mellom hva som er allmenne og særegne oppgaver for NKS.

Det er ei allmenn oppgave (ikke særegen som Ingrid skriver) å gå i spissen for å organisere, reise til kamp for egne krav, og i størst mulig grad gjøre revolusjonære, alle grupper i samfunnet som har objektive interesser av sosialismen. Deriblant studentene, som er en egen slik gruppe. Denne allmenne oppgaven kan NKS bare løse ved å arbeide særskilt med studentspesifikke saker (studentkamp, fagkritikk etc). NKS har altså særegne oppgaver som AKP og RU ikke har bl.a. studentkamp og fagkritikk. Slik er det sammenheng mellom NKS sine allmenne og særegne oppgaver. Bare gjennom å arbeide med sine særegne oppgaver kan NKS løse sine allmenne oppgaver.

Men denne sammenhengen forsvinner hvis man som i LM-vedtaket sier at det er NKS særegne oppgaver å verve og fostre kommunister. *hurda*²
Fordi da har man nettopp utelatt å vurdere det særegne arbeidet til NKS, nemlig studentkamp og fagkritikk.

At det er ei oppgave for NKS å gjøre studentene til en sjølstendig kraft i kampen for sosialisme og revolusjon, må være en klar følge hvis vi mener at studentene som gruppe har objektiv interesse av sosialismen.

Med "sjølstendig kraft" mener jeg to ting. For det første at studentene ved å slåss for egne interesser mot staten nødvendigvis også slåss på arbeiderklassens side i klassekampen, og at dette er objektivt sant uavhengig av om studentene har tatt bevisst stilling for arbeiderklassen. For det andre; for å bli ei sjølstendig kraft må studentene være bevisste at de har felles interesser med arbeiderklassen sånn at de ser arbeiderklassens kamp for sosialisme som nødvendig for sin egen kamp. Her har NKS ei svær oppgave med å gå i spissen med målsettinger og politikk for hele den studentbevegelsen som reiser seg nå. Hvis NKS skal klare å være det bevisstgjørende elementet som radikaliserer studentbevegelsen er det ikke nok å drive Interessekamp og Støttearbeid for arbeiderklassen. Vi må drive Ideologisk kamp hvor vi mener noe om hva studentene idag skal bruke livs sine til! *egne*

Hvordan mener du NKS skal løse denne oppgaven Ingrid?

Motsigelsen på: Landsmøtet; (hvis kartet ikke stemmer med terrenget, er det lettest å forandre terrenget...)

Det var faktisk de samme folka som kom med de vedtaksforslaga som blei vedtatt på IK (strategisk plan) og Kvinnekamp (kvinneresolusjonen), som stemte mot vedtaket om NKS særegne oppgaver. Var dette ei linje for at NKS skulle begynne å utvikle hele ML-bevegelsens politikk på heltid og drite i eksternt arbeid? Var det ikke nettopp de samme folka som stemte mot at NKS skulle prioritere en Kina-diskusjon?

Det er ikke sant som du skriver, at det var ingen på LM som ikke mente at det nettopp var vår oppgave å utvikle politikk/analyser på studentene sin situasjon, borgerskapet sin strategi for høyere utdanning, kvinnelige studenter. Denne linja blei faktisk kjempe igjennom. Det stod en motsetning på LM som gikk slik:

Er den viktigste oppgava for NKS nå å utvikle politikk på det eksterne arbeidet vårt, eller er det sånn at NKS har politikken, men vi må bli flinkere til å få den ut.

På LM argumenterte du kraftig for det siste standpunktet. Det er bra du har skifta standpunkt siden sist, men du kunne jo redegjøre hvorfor.

Nå som det er lett å oppsummere at disse prioriteringene ga oss redskapet til å styrke det eksterne arbeidet til NKS!

Det skjer noen bra ting i NKS for tida. Vi står midt ute i studentkampen og er i ferd med å utforme en IK-politikk for hele landet. Hvis vi klarer å reise kvinneperspektivet på nedskjæringene kan vi virkelig bli ledende på IK.

Samtidig skjer det dårlige ting i NKS for tida. NKS blir mindre og mindre - det er alvorlig!

I denne situasjonen mangler NKS en strategi for å bygge organisasjonen som tar utgangspunkt i situasjonen i dag og som utfra ei analyse setter fram prioriteringer, målsettinger med disse, og politiske linjer for de prioriterte områdene. Vi har kommet et stykke når det gjelder IK - det er alt.

Vi mangler målsettinger med den nye studentbevegelsen som helhet - altså hva NKS vil at denne bevegelsen skal være. Da kommer vi ikke utenom spørsmål som studentenes klassemessige stilling, fagkritikk, og intellektuelles rolle. For at IK ikke skal forfalle til økonomisme, (da verver vi ikke!), trenger vi i tillegg til en helhetlig strategi en politikk på hva progressive studenter oppgave skal være. Her står det motsetninger i NKS, hva mener du Ingrid!?

KALLE

EN SØRGELIG VISE

I sekretariatet
det kan de dyktig prate.
De har slik sympati
når tungen er på gli
med modig kamp og dristig tross
og vil så gjerne lede oss
i sekretariatet.

I sekretariatet
der er de ikke late.
Å nei, de henger i
med innbitt energi
og skriver i en protokoll
protester imot tvang og vold
i sekretariatet.

I sekretariatet
de dyrker klassehatet.
Der vil de oss befri
fra nød og tyranni
og avgjort sette makt mot makt.
Det er så sant som det er sagt
i sekretariatet.

I sekretariatet
de ligger ansvarsflate
og undgår bryderi
for landets industri.
Slik kryper de på maven frem
og fører kamp med fynd og klem
i sekretariatet.

Rudolf Nilsen

A
b
å
p

T
F

kr
râ
se
fie
i
ta
la
fo

pa
ân
se
ha
so
et
on
ti
g
kn
st
el

N

ve
ve
g
la
ti
se
d
s
d
re
la
—
s
ic
h
e
lo

I
c
F
v
r
é
c